

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zastoupený Mgr. Tadeuszem Zientkem, advokátem se sídlem Trocnovská 2a, Ostrava - Přívoz, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2009, č. j. 952/2008-160-SPR/5, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, č. j. 2 Ca 4/2009 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 24. 7. 2009 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2009, č. j. 952/2008-160-SPR/5; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 6. 10. 2008, č. j. MHMP/614189/2008-Kar. Důvodem pro zastavení řízení městským soudem ve shora uvedené věci bylo nezaplacení soudního poplatku.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplynulo, že shora označené usnesení o zastavení řízení bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 11. 6. 2009. Součástí napadeného usnesení bylo i řádné poučení o možnosti stěžovatele podat proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím městského soudu. Stěžovatel podal kasační stížnost osobně na podatelně městského soudu dne 27. 7. 2009.

Dle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“), kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Dle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě bylo ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení napadeného usnesení, tj. čtvrtek 11. 6. 2009. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení pak připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na čtvrtek 25. 6. 2009. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit. Kasační stížnost však byla podána na podatelně městského soudu až dne 27. 7. 2009.

Podle poslední věty ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému usnesení městského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť byla podána opožděně.

Stěžovatel dále podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť má za to, že při odmítnutí kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné; přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Co se týče návrhu stěžovatele na spojení nyní projednávané věci vedené pod sp. zn. 9 As 62/2009 a věci vedené pod sp. zn. 9 As 63/2009, odkazuje Nejvyšší správní soud na ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. s tím, že v obou případech je sice předmětem sporu shodně otázka soudního poplatku, avšak v prvním případě se jedná o nezaplacení soudního poplatku (a z toho plynoucí důsledky v podobě zastavení řízení), zatímco v případě druhém jde o vrácení soudního poplatku (zaplaceného poté, co již bylo rozhodnuto o zastavení řízení). Z toho plyne také rozdílné odůvodnění rozhodnutí městského soudu v obou výše specifikovaných věcech, jež dle názoru Nejvyššího správního soudu nevykazují takové skutkové souvislosti vyžadující jejich spojení ke společnému projednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu